

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De dolore & sletu peccatorum. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

CAPVT III.

De dolore & fletu peccatorum.

*Psal. 47.
Rom. 7.*

1. **D**olor meus in conspectu meo semper. Deus meus, vitam meam maculaui peccatis multis; sed vide lachrymas meas, quas fundo in conspectu tuo pro eis. Scio enim, quia non habitat in me bonum; & quamdiu mortale gero corpus, non sum liber à peccatis. Facio igitur malum, & pecco quotidie; & quod grauius est, multa patior abire sine gemitu & digna contritione. Nam exterioribus rebus & vanis curiositatibus sæpius intentus & implexus, non possum tam celeriter reuerti ad salutares fletus. Ideo tam fortiter multiplicantur in me peccatorum tenebræ, fontes obstruentes gratiæ, & venas diuinæ consolationis non admitteutes. An istud paruum & malum? Grande est hoc malum Deus meus, & fit tanto grandius, quanto citius transit à corde, nec villo me pungit dolore.

2. Domine, nunquid non respicies? Quamdiu illudam te, & fallam me? Vsq; quo taces Domine? Vbi est virga? Vbi stimulus & baculus? Quare subtrahis iudicium & infernum ab oculis meis? Si starent hæc ante me, putas, negligenter agerem? Si taces commendationis gratia, patientiam exhibes; sed si neglexero, nonne acriter post corriges? Si non hîc, certè in futuro corripies. Nil quippe transibit inultum, nec paruum nec grande peccatum. Sed multo melius hîc, vbi fructuosus fletus, labor breuis, satisfactio acceptior, & reconciliatio faciliior est. Ne parcas igitur virgæ, sed acri collyrio unge oculos meos: nec in posterum reserues mala mea, ne fortè tradar tortoribus ad soluendum nouissimum quadrantem. Melius est nunc parum & salubriter pungi, quam postea tam acerba luere tormenta purgatorij. Lugendum ergo mihi, & dolor ingens pro peccatis est habendus. Multa enim habeo, quæ defleam, sed vnde rideam, non habeo causam. Tenebræ cordis & lubrica conscientia, casus in vitia & occasus gratiæ, flere & gemere mihi suadent, immo ex angustia me sæpe compellunt. Cogitans quoque diuersas tentationes & malorum incursum, ad quid risus? Parce mihi Domine parce mihi. Si enim fleuero, tantus dolore intrinsecus, non est mirum, quia tempus flendi est. Felix hora quando nascitur mihi pro peccatis dolor. Beata lachryma, quæ fluit ex contritionis vehementia, circumspecta omni cordis macula.

3. Et quis sufficit abyssum hanc plenè discutere, & latentes sordes sine palpatione arguere? Deus meus, lumen verum, tu potes omnes cordis mei tenebras illustrare, & omnes maculas eius in spiritu ardoris & iudicij concremare. Tuum est dare cor nouum,

crea-

erare cor mundum, & preparare ibi secretum habitaculum; ut fiat locus requietionis tuae & tabernaculum nominis tui, qui es amator munditiae, & hospes bonae conscientiae. Sed quia neglectam domum non libenter visitas, imò bestialibus moribus illudenda saepe relinquis, ideo sollicitus sum, ne id mihi contingat; sed ad reparandas ruinas meas, misericors & clemens succurre. Vae illi, cui iratus abscesseris. Pax ei, ad quem descenderis, & apud quem permanferis. Ego miser positus in medio laqueorum, & grauatus compedibus peccatorum, quale mihi est consilium & quod salutis remedium; nisi ut ad te leuem contritos oculos meos, si forte audiatur clamor meus in excelsis? Neque enim salubrius remedium inquinata conscientia inueniet vel habebit, quam amarissimè se in oratione mactare. Et importuna tentatio quomodo melius curabitur, ne praualeat; nisi ut continua oratio ad te fundatur, & multum se homo humiliet? Sed hæc bona quis mihi tribuet, orare & flere sicut expedit? Vnde mihi humilitas, & tanta lachrymarum copia? Vtique apud te Domine, apud quem misericordia & copiosa redemptio. O Domine Deus dator omnis gratiae, concede mihi dignè flere etiam quantumcumque minima, & quæ latent, & quæ patent, omnia simul sine excusatione castigare. Hæc inter me & te mactata, gratiam mihi restituant amisam, & ad meliora præparent ac viciniora saluti.

Psal. 129.

CAPVT IV.

De lamentatione temporis & negligentia.

Imperscriptum meum viderunt oculi tui. Ah Domine Deus, quid vnquam fiet de me, cum deficiam quotidie? Quomodo emendabo perfectè vitam meam? Quando melius fiet? Quando conualescam? Et quando omnia vincam? Deiectus sum in limo profundi. Putas adhuc spes esse poterit resurgendi, emendandi, proficiendi, & perueniendi? Non est mihi spes de me, & vtinam firmior sit in te. Desperatio mihi ingeritur valida, quia infirmitas mea grandescit ex longa vexatione, nec video finem doloris & iniquitatis. Et si dixerò, nunc incipiam, ecce tempus est, conabor sicut potero; statim adest peccatum præ foribus, & erigitur aduersum me inimicus, & tenet me consuetudo mali tenaciter & inuitè. Vide Domine deiectionem & conculcationem meam, & omnem quam patior calamitatem, Exaltetur dextera tua; & libera me ab his, qui me concluserunt, quia cecidit timor eorum super me. Perijt consilium à me, & fortitudo mea defecit. Brachium meum confractum est, & gladius meus saluare me non poterit. Non video, ad quem diuertam; & qui me recipiat & curet, non

Psal. 143.